

У Берестечку розважалися козаки

Фестиваль «Козацькі розваги» відбувся у Берестечку 24 червня. Десять команд-учасниць демонстрували свою силу, витривалість і швидкість. Богатирі штовхали на дальність колоду, перетягували линву, переносили 50-кілограмові мішки. Найкращі результати показала команда «Гарт» із Кам'яно-Каширського (Володимир Євтушевський та Олександр Коб). Саме ці силачі будуть відстоювати честь волинської області на Всеукраїнському фестивалі «Козацькі розваги».

«Волинь» підсилилася володарем кубка УЄФА

ФК «Волинь» «підписав» першого новачка нинішнього міжсезоння. Ним став экс-гравець «Кривбаса» оборонець Богдан Шершун. Нагадаємо, раніше була інформація, що клуб і футболіст не знайшли спільної мови через занадто високі апетити гравця. Проте з другої спроби сторони домовилися, і Шершун став футболістом «Волині». Богдан справив перші кроки у великому футболі зробив у «Дніпрі», а згодом перебрався з Дніпропетровська до московського ЦСКА. З арміями став володарем Кубка УЄФА у 2005 році.

13

Відомості.інфо №26 (666)

27 червня - 3 липня 2013 року
http://www.vidomosti.info/

ЖИТТЯ

У Каннах презентували фільм, в якому знімалися лучани

Нещодавно на Каннському кінофестивалі презентували трейлер нового фільму Олесь Саніна «Поводир, або Квіти мають очі». Стрічка розповідає про знищення сліпих музикантів під час навмисно організованого владою з'їзду кобзарів і лірників у 1934 році. У фільмі пліч-о-пліч із іменитими акторами в епізодичних ролях кобзарів з'являються й луцькі незрячі. Один із них — лучанин Орест Кацюба, а у фільмі його супроводжував незмінний поводир — син Андрій. Вони й поділилися із «Відомостями» враженнями від зйомок фільму.

— В управлінні УТОС нам сказали, що зможемо себе спробувати в епізодичних ролях кобзарів у фільмі «Поводир». Кобзарів вирішили шукати серед справжніх незрячих, бо, за словами творців картини, лише такі люди по-справжньому змогли б влитися в образи, — пригадує Орест Кацюба. — Щоб обрати серед нас достойних, до Луцька приїздила асистент режисера Ольга Годованець. Усі охочі на камеру коротко розповідали про себе, а потім уже режисер обирав цікавих для нього людей. Мені пощастило стати одним із них. Але оскільки кобзар не може бути без поводиря, то згодом на роль затвердили й мого сина Андрія, тим паче він якраз підійшов за віком.

Орест Володимирович розповів, що до повного образу сліпця тих років йому не вистачало щетини, тож за два тижні до зйомок попросили перестати голитися. То за цей час усі знайомі надокучили йому запитаннями про бороду, а всім пояснювати, що готується до зйомок, не хотів.

— Зйомки для нас розпочалися ще у жовтні минулого року в Тараканівському форту на Рівненщині. Там знімали посвяту в кобзарі. Хоча сама сцена триватиме 3 хвилини 30 секунд, репетирували ми її години чотири, ще стільки ж тривала вже сама зйомка, — розповідає Орест Володимирович. — Я знав, що сцена не знімається за один раз, бо якимось чином один актор розповідав, що вони одну сцену знімали по вісім дублів. Тож на щось подібне й очікував, але коли ми знімалися, то після 30-го дубля вже збився з ліку.

На початку грудня лучани їздили в Гайворон Кіровоградської області. Як розповідає Орест Володимирович, там зйомки відбувалися на вузькоколіній залізниці. В справжніх телячих вагонах закривавлених і обдертих кобзарів везли на страту до Харкова. Особливо ці зйомки запам'яталися 13-річному Андрієві, який любив повештатися із хлопцями старовинним паровозом.

— Після Гайворона нас везли у Костопільський район на Рівненщині. Там у гранітному кар'єрі знімали сцену масової страти кобзарів. Це

Орест і Андрій Кацюби

була середина грудня, саме вирували снігопади, стояв мороз. Тож на місце зйомки ми навіть із першого дня не втрапили, бо трактор, який мав прочистити нам дорогу, замело, — пригадує пан Орест. — Важко було по тих снігах у хуртовину «йти на страту». Вдягнені ми були в легке лахміття, без шапок і рукавиць, бо саме в такому одязі знімалися у жовтні. Але нічого, чаєм і кавою нас відігрівали — і здоров'я не підвело.

Пан Орест каже, що для нього зйомки стали неймовірно цікавим досвідом, адже дали змогу познайомитися зі справжнім кобзарем, зустрітися із давніми товаришами, з якими ще вчився в школі у Львові.

ДОВІДКА

«Поводир, або Квіти мають очі» — україномовний фільм історичного жанру. Режисер і сценарист — Олесь Санін, оператор — Михальчук Сергій. В основі сюжету фільму — мандри Радянською Україною американського хлопчика й українського сліпого музиканта. Події фільму відбуваються на початку 1930-х років в УРСР — у драматичні часи індустріалізації, колективізації, голодомору та знищення інтелігенції. Американський підприємець Майкл Шемрок разом зі своїм десятирічним сином Пітером приїждять до Харкова і стають частиною радянської пропаганди. Якимось американському підприємцю потрапляють до рук секретні матеріали, за що того вбивають, а його син стає випадковим свідком убивства. Пітеру дивом вдається втекти від переслідувачів — завдяки сліпому бандуристу Івану Кочерзі. Тим часом хлопчик пристає до сліпця і стає його поводирем. Узимку 1934 року незрячого Івана Кочергу разом із іншими кобзарями страчують під Харковом. Пітер лишається єдиним живим свідком тих трагічних подій.

Андрійко, який захоплюється історією, теж не приховує захоплення. Сім'я Кацюб із рідними та друзями вже не дочекаються прем'єри фільму, адже навіть Оресту Володимировичу й Андрію не відомі всі деталі картини. За їхніми словами, вже у вересні фільм покажуть на екранах.

Ольга УРИНА

Польського художника Лешека Невядомського надихають старі міста

У галереї мистецтв Волинської організації Спілки художників України за підтримки Генерального консульства Республіки Польща у Луцьку відкрилася виставка художника з Любліна Лешека Невядомського. Він працює пастеллю, аквареллю й олійними фарбами.

У Луцьку представлено 30 картин, виконаних пастеллю. Для волинського глядача цей автор не є відкриттям, бо чотири роки тому він уже виставляв свої роботи разом із іншими членами художнього товариства «Контраст», співзасновником якого є пан Лешек.

На відкритті виставки були присутні волинські художники, які працювали з Лешekom Невядомським на спільних мистецьких пленерах. Зокрема, Галина Івашків зауважила, що пейзажі Лешека сповнені таємничості та магнетизму, в них особлива гра світла.

Автор зображує в основному вулички, дворики старих частин міст. Голова Волинської організації Спілки художників Володимир Марчук зазначив, що на виставці представлено одні з найкращих робіт Лешека Невядомського.

Людмила ШИШКО

У Луцькій тюрмі знову «розстрілювали»

Двадцять юних хлопців і дівчат у ніч із 22 на 23 червня перетворилися на в'язнів Луцької тюрми. Так активісти молодіжної громадської організації «Національний альянс» вшанували пам'ять в'язнів тюрми, яких у 1941 році жорстоко розстріляли органи НКВС.

Захід був приурочений до вшанування Луцької трагедії та мав назву «Ніч у Луцькій тюрмі». У повільно відтвореній атмосфері тих часів учасники заходу пробули 10 годин у одній із камер тодішньої в'язниці. Голова «Національного альянсу» Майя Москвич перед початком «ночі» наголосила на тому, що це не просто акція, а й випробування: «Оскільки той, хто зайде сьогодні в приміщення, зможе вийти лише вранці».

У храмі, збудованому в приміщенні теперішнього чоловічого монастиря УПЦ КП, відбулася панахида за невинно убієнними 1941 року. Потім «комісар НКВС» склав на усіх справи, і кожен був «засуджений» до найвищої кари — розстрілу — за обґрунтованою до призначення відповідальності «за зміну родине» статтею.

У камері відбулася зустріч із очевидцями кривавих подій червня 1941 року. Пані Тетяна Байда розповіла молоді про ті трагічні сторінки історії. Вона сказала, що в той момент, коли восьмирічною дівчинкою стояла на подвір'ї тюрми, у ній зародився дух націоналізму. Брат пані Тетяни був убитий того червневого ранку.

Учасники «Ночі у Луцькій тюрмі» переглянули низку документальних кінострічок.

Під час кіноперегляду до камери постійно заходили «працівники НКВС» і викликали на допити. На заході було заборонено вживати принесену з собою їжу та напої, «енкаведисти» давали хліб і воду.

Активістка «Національного альянсу» Ірина Гладун зачитала спогади Миколи Куделі, який пережив страхіття розстрілу енкаведистами в'язнів Луцької тюрми. Під ранок націоналісти співали патріотичних пісень. А близько шостої ранку всіх повели на «розстріл».

«Ніч у Луцькій тюрмі» завершилася виконанням Державного Гімну України під мурами, де 72 роки тому сталася трагедія.

арт-шоу 29–30 червня

Ніч у Луцькому замку 2013

21.00 Перформанс «У КНЯЖОМУ ГРАДІ»
21.30 Урочистий церемоніал «ВОГОНЬ ЛУЦЬКОГО ЗАМКУ»
21.50 Театр стародавнього танцю «BELRIGUARDO» (Польща)
22.20 Вогні «ПАЛАДИНА» (м.Львів)
22.30 Гурт середньовічної музики «EUPHORICA» (Чехія)
23.10 Історії вогняних легенд (театр вогню «К.О.Т.», м.Київ)
23.20 Гурт середньовічної музики «IRDORATH» (Білорусь)
24.00 3D відеоінсталяція «МІСТЕРІЯ ЧАСУ»
00.10 Піро-шоу «ФЕЕРІЯ ВОГНІЮ»
00.15 Гурт «ZALVARNIS» (Литва)
01.30 Історії вогняних легенд (театр вогню «К.О.Т.», м.Київ)
01.40 Ніно КАТАМАДЗЕ & INSIGHT (Грузія)
03.30 Світанок у Луцькому замку

Організатор
Луцька міська рада

За сприяння
Волинської обласної державної адміністрації та Волинської обласної ради

Генеральний партнер
w woc

Партнери
ТОРЧИН

Вартість квитка — 120 грн., у день заходу — 150 грн.
Квитки продивляються у касі Палацу культури міста Луцька та Луцького замку, тел. 0(332) 72-31-25, 0(332) 72-45-88
Бронювання квитків: 066 30 20 757, 096 17 66 321
Довідки за телефоном 0(332) 722-756

Початок о 21.00